

Arrest

nr. 68 587 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS loco advocaten D. ANDRIEN & E. VINOIS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Vucitern en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Na de oorlog in Kosovo in 1999 bent u naar Servië gevlucht en vestigde u er zich vervolgens in de gemeente Kragujevac. In 2000 trad u er in het huwelijk met M. S. (...) (O.V. 6.730.453; CGVS 10/22229b). Samen hebben jullie 2 minderjarige kinderen. Jullie hebben echter ook 3 kinderen verloren. In 2004 beviel uw vrouw van een dochter die enkele weken later stierf, en in 2006 overleden uw tweelingzonen, waarvan één 5 maanden na de geboorte en de andere 10 maanden na de geboorte.

Uw vrouw kon dit psychisch niet aan en werd ziek eind 2006. Ze werd door een arts doorverwezen naar een psycholoog en een psychiater, die haar medicatie voorschreef. U wijt het overlijden van uw kinderen aan de stress waar uw echtgenote mee te kampen had omdat er sinds 2004 tijdens Moslimfeestdagen steeds met stenen naar jullie huis gegooid werd. Verder werden uw kinderen in Servië gepest en geslagen op school en op de weg van en naar de school. Sinds 2001 kreeg u ook verschillende dreigbrieven. Op 10 november 2010 vielen rond 23u30 vier gewapende en gemaskerde Serviërs binnen in uw woning terwijl u en uw familie aan het slapen waren. Ze bonden jullie vast in de keuken en vroegen waar het geld en het goud was. Omdat u niets zei werden u en uw familieleden geslagen en beledigd. Ze vonden echter uw tas waarin 2000 euro zat en documenten betreffende de ziekte van uw vrouw. Vervolgens zagen ze dat er niets waardevols meer te vinden was en namen ze uw vrouw mee naar de slaapkamer van uw ouders, waar ze werd verkracht. Toen de indringers vertrokken zeiden ze nog dat ze zouden terugkomen, dat ze u zouden vinden, waar u ook gaat, en dat u het de volgende keer niet alleen met een verkrachting zou moeten bekopen maar dat ze uw kinderen in uw bijzijn zouden vermoorden. De volgende dag besloot u om met heel uw gezin te vluchten naar uw vriend, D. (...), die in de Roma Mahalla woont in Kragujevac omdat u zich niet langer veilig voelde in uw eigen huis. U zegde uw arbeidscontract op en begon uw vertrek uit Servië voor te bereiden. U vond een smokkelaar die u tegen betaling van 10 goudstukken het land hielp verlaten. U vertrok met heel uw gezin op 28 november 2010 vanuit de Roma Mahalla met een bestelwagen richting België. Omdat de smokkelaar de door u betaalde goudstukken niet voldoende vond om ook uw ouders naar België te brengen, werden zij achtergelaten in Bosnië. U kwam op 29 november 2010 aan in België en vroeg er dezelfde dag asiel aan. Na uw aankomst in België stuurde uw vriend D. (...) u nog een dreigbrief op die is toegekomen op uw adres in Servië, en die verstuurd is op 25 februari 2011.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw Joegoslavische geboorteakte, uitgereikt op 29 maart 1996 te Vucitern; een kopie van uw Joegoslavische geboorteakte, uitgereikt op 25 april 2000, na uw naamsverandering; een kopie van uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 13 mei 1994; een kopie van uw huwelijksakte, uitgereikt te Kragujevac op 15 november 2000; een kopie van een aanvraag tot vergoeding na vernieling van een woonst, opgemaakt te Kragujevac, op 15 juni 2004; drie kopies (respectievelijk in het Engels, het Servisch en het Albanees) van een beslissing van 29 april 2005 van UNMIK (United Nations Interim Administration in Kosovo) betreffende een bevel tot herinbezitting van een eigendom; een kopie van een beslissing tot aanvaarding van naamsverandering, opgemaakt te Kragujevac op 22 maart 2000; een kopie van uw ontheemdenkaart, uitgereikt te Kragujevac, een kopie van de ontheemdenkaart van uw vrouw, uitgereikt te Cuprija; een kopie van de geboorteakte van uw vrouw, uitgereikt te Nis op 9 mei 2006; een kopie van de geboorteakte van uw vrouw, uitgereikt op 23 maart 1993, voor haar huwelijk; een kopie van de geboorteakte van uw zoon E. (...), uitgereikt te Kragujevac op 28 mei 2010; een kopie van de geboorteakte van uw zoon E. (...), uitgereikt te Kragujevac op 28 mei 2010; een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vrouw; een kopie van de overlijdensakte van uw zoon E. (...), uitgereikt te Kragujevac op 19 september 2006; een kopie van de overlijdensakte van uw zoon E. (...), uitgereikt te Kragujevac, op 28 november 2007; een kopie van de overlijdensakte van uw naamloze dochter, uitgereikt op 23 augustus 2004; uw Servisch rijbewijs, uitgereikt op 12 oktober 2009 te Kragujevac; een dreigbrief, verzonden op 25 februari 2011; een kopie van een beslissing van de Directie van de lokale en algemene administratie van Kragujevac, dd. 16 november 2010; Een kopie van een overeenkomst tot beëindiging van een arbeidscontract, opgesteld op 15 november 2010 te Kragujevac; en een kopie van een arbeidscontract opgesteld te Kragujevac, zonder datum.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft Kosovo, het land waarvan u beweert staatsburger te zijn, verklaarde u er niet meer terug te kunnen keren omdat u na de oorlog door uw Albanese buurman bedreigd werd en u en uw vader verweten werd dat jullie spionnen waren die aan de kant van de Serviërs stonden (gehoorverslag CGVS dd. 22 maart 2011, verder CGVS I, p. 11). Uw vader ging, voordat jullie in 1999 naar Servië vluchtten, immers regelmatig in Servië werken. Uzelf bent zo'n 5 à 6 keer met hem meegegaan (gehoorverslag CGVS dd. 31 mei 2011, verder CGVS II, p. 4-5). Na jullie vertrek uit Kosovo zou het ouderlijk huis afgebrand zijn (CGVS I, p. 11). Er dient hierbij evenwel te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten zich in een woelige periode in de onmiddellijke nasleep van de oorlog van 1999 hebben voorgedaan. Niets wijst erop dat u anno 2011, ruim 10 jaar later, nog problemen zou ondervinden omdat uw vader voor de oorlog regelmatig in Servië werkte en u hem enkele keren vergezelde. U stelde in dit verband dat u op TV een reportage heeft gevolgd over Serviërs die zijn teruggekeerd naar hun dorp in Kosovo. 's Avonds werden ze echter aangevallen en beschoten. Deze Serviërs zijn naar KFOR (Kosovo Force) gegaan, maar deze kon hen geen 24 uur op 24 bescherming

bieden. U stelde dat u er vervolgens ook niet kon terugkeren en wachten tot iemand jullie zou neerschieten (CGVS I, p. 11). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf, waaronder ook vertegenwoordigers uit de gemeente Vucitern. Uit continue directe contacten tijdens en ook na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Vucitern en Podujevo, waar uw echtgenote van afkomstig is (CGVS 10/22229B I, p. 2), in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Uit de informatie blijkt verder dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR, geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal.

Uw bewering als zou er sinds de oorlog geen enkele Roma meer wonen in Vucitern (CGVS II, p. 5) is bovendien manifest in strijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Overeenkomstig deze informatie leven de Roma in de gemeente Vucitern allen in de door Serviërs bewoonde enclave rond het dorp Prelluzhë. Deze enclave bevat naast enkele dorpen rondom Preluzhë ook enkele dorpen in het noorden van de gemeente Obiliq. Er leven een 60-tal Roma-families of ongeveer 300 personen. De Roma-gemeenschap kent er geen bijzondere veiligheidsproblemen en de Roma voelen er zich algemeen vrij om hun moedertaal te spreken in het openbaar. Heel wat Roma bevinden zich evenwel in een moeilijke socio-economische situatie in Kosovo. Het beleid van de Kosovaarse overheid is echter gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Bijkomend merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukt dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het

wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat betreft Servië, waar u sinds 1999 met uw familie woonde, dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt voor de door u aangehaalde (veiligheids)probleem als Roma in Servië geen of onafdoende beroep te kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Servische autoriteiten. U verklaarde Servië te hebben verlaten omdat u verschillende dreigbrieven kreeg en er op 10 november 2010 vier Servische overvallers binnendrongen in uw woning. Uw gezin werd hierbij aangevallen, u werd bestolen en uw vrouw werd verkracht (CGVS I, p. 7-8). U verklaarde dat u onmiddellijk na de feiten in 2010 met uw GSM de politie hebt gebeld, en dat deze ook dezelfde nacht ter plaatse gekomen zijn (CGVS I, p. 8). De politie vroeg u wat er juist gebeurd was en ze zijn beginnen vingerafdrukken te nemen (CGVS I, p. 8). Aangezien u in shock was vertelde de politie dat u de volgende morgen diende terug te komen naar het bureau en dat al uw familieleden daar de mogelijkheid zouden krijgen om afzonderlijk hun verhaal te doen. Aldus kan er worden geconcludeerd dat de politie uw zaak ter harte nam. De volgende morgen heeft de politie ieder lid van uw gezin gehoord en heeft jullie klacht genoteerd in een proces verbaal (CGVS I, p. 9), hetgeen wederom aangeeft dat de politie uw zaak ter harte nam. U vond echter dat u onvoldoende bescherming kreeg van de politie en bent dan naar het stadhuis te Kragujevac gegaan waar de voorzitter van het stadhuis, genaamd Verolub Stevanovic, u heeft doorverwezen naar de dienst 'Gradska Uprava' (CGVS I, p. 9). Dit is overeenkomstig uw verklaringen een dienst waar Roma zich kunnen inschrijven om bescherming te vragen (CGVS I, p. 5). Vervolgens heeft deze dienst een brief geschreven ter attentie van de politie van Kragujevac met de vraag u en uw gezin te beschermen en bent u met die brief opnieuw naar het politiekantoor gegaan. De politie heeft de brief in ontvangst genomen maar heeft u geantwoord dat ze u dergelijke bescherming niet kon bieden (CGVS I, p. 10). Er dient hierbij te worden opgemerkt dat bescherming niet absoluut hoeft te zijn. Afdoende bescherming impliceert immers niet dat u 24 uur op 24 een politieagent toegewezen krijgt, maar dat de personen die u of uw familieleden belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat alles erop wijst dat de door u ingediende klacht naar aanleiding van de concrete problemen die uw directe vluchtaanleiding vormen, wel degelijk ernstig werd genomen door de Servische autoriteiten. Evenwel heeft u niet afgewacht wat het resultaat van het onderzoek naar de personen die u aanvielen en bedreigden zou opbrengen. U bent namelijk 17 dagen na het incident van 10 november 2010 gevlucht richting België.

Verder haalde u aan dat sinds 2004 stenen naar jullie huis werden gegooid telkens er moslimfeestdagen gevierd werden en dat als gevolg van de stress die dit met zich meebracht uw vrouw 3 kinderen verloor (CGVS I, p. 9-10; CGVS II, p. 2-3). Dat uw kinderen enige tijd na de bevalling overleden zouden zijn als gevolg van de stress die uw echtgenote tijdens haar zwangerschap ondervond, betreft in casu echter een louter vermoeden uwentwege (CGVS II, p. 3) dat u niet weet te staven aan de hand van enig begin van bewijs. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u nagelaten hebt uw vermoeden ter zake te melden aan de Servische politie toen u er ging aangeven dat er stenen naar uw huis werden gegooid (CGVS II, p. 3). U gaf derhalve enkel aan dat er stenen naar uw huis gegooid werden tijdens religieuze feestdagen, waarop de politie-agenten u telkens zouden gezegd hebben dat u de ouders diende te kennen als u klacht wenste in te dienen; u kon geen klacht tegen onbekenden indienen (CGVS II, p. 2). Gevraagd of u dergelijke onwil van de politie van Kragujevac bij een hogere instantie of bij de ombudsman hebt aangeklaagd, antwoordde u echter ontkennend aangezien u niet wist dat deze mogelijkheid bestond (CGVS II, p. 2).

Internationale bescherming kan evenwel pas verkregen worden wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden geen afdoende bescherming kunnen verlenen. In dit verband dient erop gewezen te worden dat uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiserdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control

of the Police” opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de “OCSE (Organisation for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat er in Servië meerdere mechanismen bestaan – die ook toegankelijk zijn voor minderheden waaronder Roma – om eventueel machtsmisbruik door de politie / politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en gedooft wangedrag van politieagenten, dat inderdaad wel voorkomt, niet zondermeer. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Zoals reeds vermeld maakte u echter nooit gebruik van bovenstaande mogelijkheden om de onwil van de politie van Kragujevac aan te klagen bij een hogere instantie of bij de ombudsman.

Tot slot haalde u aan dat uw kinderen geslagen en gepest werden als ze naar school gingen (CGVS I, p. 10). Ze kwamen meer bepaald af en toe met een bloedneus naar huis (CGVS II, p. 3). U sprak de leerkrachten en de directeur van de school aan over het feit dat uw kinderen geslagen en gepest werden en deze zeiden u dat ze uw kinderen enkel in de school konden beschermen, maar niet op de weg van en naar huis (CGVS I, p. 10). U verklaarde ook dat wanneer de kinderen begeleid werden op de weg van en naar school, bijvoorbeeld door uw echtgenote of een andere volwassene, ze geen problemen ondervonden (CGVS II, p. 3). De door u aangehaalde problemen zijn dan ook niet van die aard dat er een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming uit voortvloeit.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië een bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. Deze uitgebreide wetgeving maakt discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische autoriteiten. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van “The Decade of Roma Inclusion 2005-2015” – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van

deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion.

Wat u persoonlijk betreft, dient er overigens op gewezen te worden dat u blijkens uw verklaringen en de door u neergelegde documenten (stukken 22 en 23) sinds juli 2010 een arbeidscontract van onbepaalde duur had als magazijnier in het bedrijf 'Elektromarket' (CGVS I, p. 4); dat u voorheen goederen verkocht op de markt en ingeschreven was in een arbeidsbureau (CGVS I, p. 4-5); dat u een Servisch medisch boekje had en jullie toegang hadden tot medische zorgen (CGVS I, p. 3-4; CGVS II, p. 3); en dat uw kinderen toegang hadden tot het onderwijssysteem in Servië (CGVS I, p. 3).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande bevindingen. Uw twee geboorteaktes en de geboorteaktes van uw vrouw; uw nationaliteitsbewijs en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw; de beslissing tot aanvaarding van uw naamsverandering; uw ontheemdenkaart en de ontheemdenkaart van uw vrouw; de geboorteaktes van uw zonen E. (...) en E. (...) en uw Servisch rijbewijs hebben betrekking op identiteitsgegevens en de nationaliteit van u en uw gezinsleden, welke hier niet onmiddellijk ter discussie staan. Wat betreft de overlijdensaktes van uw drie overleden kinderen dient te worden opgemerkt dat deze geen uitsluitel geven over hun doodsoorzaak en dat deze enkel hun overlijden bewijzen, wat evenmin ter discussie staat. Wat betreft de dreigbrief, die aan u gericht is, en u te Servië verstuurd werd op 25 februari 2011 dient te worden opgemerkt dat een dergelijk document door gelijk wie kan worden opgemaakt zodat er bezwaarlijk bewijswaarde aan kan worden gehecht. Wat het integraal op uw aangeven opgestelde document van de Directie van de lokale en algemene administratie van Kragujevac, dd. 16 november 2010 betreft, dient te worden vastgesteld dat het een kopie betreft, waar derhalve geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Bovendien kunnen de door u neergelegde dreigbrief en de kopie van het attest van de Directie te Kragujevac geen ander licht werpen op de bevinding dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de door u aangehaalde veiligheidsproblemen geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Servische autoriteiten. Uit de beslissing van de UNMIK Housing and Property Claims Commission dd. 29 april 2005 (stukken 6-8) blijkt voorts dat uw vader eigenaar was van een residentieel goed in Vucitern dat vernield werd, hetgeen echter niet betwist wordt. Uit diezelfde beslissing blijkt echter ook dat besloten werd tot een wederinbezitstelling van voormelde eigendom in hoofde van uw vader, hetgeen impliceert dat hij er de hieraan verbonden rechten op kan doen gelden. Uw vader diende overigens ook een aanvraag in tot het verkrijgen van een vergoeding voor de vernieling van zijn woonst (stuk 5). De door u neergelegde documenten betreffende de eigendom van uw vader in Vucitern zijn derhalve niet van aard het geheel van bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst naar de integrale motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft zich steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"Voorts haalde u aan dat de dokters niet naar u omkeken in Servië (gehoorverslag CGVS dd. 22 maart 2011, verder CGVS I, p. 5). Uit uw verklaringen en die van uw echtgenoot blijkt echter dat jullie in Kragujevac wel degelijk medische hulp kregen. U stelde dat de dokters naar aanleiding van de problemen met uw zwangerschap niet naar u omkeken en u niet onderzochten, maar u verklaarde tegelijkertijd ook dat ze u wel degelijk medicatie voorschreven (CGVS I, p. 5-6). Voorts dient vastgesteld te worden dat u meermaals bevallen bent door middel van een keizersnede in het ziekenhuis van Kragujevac (CGVS I, p. 3) en dat uw kinderen er volgens de verklaringen van uw echtgenoot medische zorgen kregen. Zo werd uw dochter opgenomen in de afdeling neonatologie en kreeg uw tweeling medische zorgen toen ze ziek waren. De hypotonie waaraan uw tweeling leed, werd volgens uw echtgenoot echter niet behandeld omdat dit een ongeneeslijke aandoening is (gehoorverslag CGVS 10/22229 dd. 31 mei 2011, p. 3). Als gevolg van het overlijden van uw kinderen kreeg u volgens uw echtgenoot ook psychische problemen. Uw echtgenoot bracht u daarom naar een

arts, die u vervolgens doorverwees naar een psycholoog. Na een gesprek met u, verwees deze psycholoog u op zijn beurt door naar een psychiater in Kragujevac die u geregeld raadpleegde en die u medicatie voorschreef (gehoorverslag CGVS dd. 31 mei 2011, verder CGVS II, p. 2-3; gehoorverslag CGVS 10/22229 dd. 22 maart 2011, p. 4). Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u dan ook niet aannemelijk dat u of uw familie omwille van redenen voorzien in de Conventie van Genève of de definitie van subsidiaire bescherming geen toegang hadden of zouden hebben tot medische zorgen in Servië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de “algemene rechtsbeginselen van *“Audi alteram partem”*, recht op verdediging en op tegenspraak, van artikel 52/2 §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Het tweede middel heeft betrekking op de “Schending van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4, 57/6 voorlaatste alinea, 57/7bis van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”.

De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.1. Vooreerst dient te worden aangestipt dat het voldoende is het asielrelaas van verzoekende partijen te beoordelen naar het land waarvan zij de nationaliteit dragen. Vermits uit het administratief blijkt dat verzoekende partijen expliciet aangaven de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en dit ook in hun verzoekschrift nog eens benadrukken, is een onderzoek naar de voorgehouden problemen in Servië niet noodzakelijk en wordt de desbetreffende motivering als niet dienstig beschouwd.

2.2.2. Vervolgens wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen duiden in hun tweede middel niet aan welk “*beginsel van behoorlijk bestuur*” zij, naast het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden achten en preciseren evenmin op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4.1. Verzoekende partijen beroepen zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen "*Audi alteram partem, recht op verdediging en op tegenspraak*", doordat de commissaris-generaal zijn beslissingen nam op basis van verslagen van zijn documentatiedienst waarvan de inhoud niet vóór het nemen van de beslissing aan hen werd bekendgemaakt. Nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen onderzoeksbevoegdheid heeft, het onderzoek enkel de commissaris-generaal toekomt, verzoekende partijen maar dertig dagen hebben om het verzoekschrift in te dienen, de inachtneming van nieuwe gegevens beperkt is en de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schriftelijk verloopt, is het onverenigbaar met hoger genoemde beginselen dat het onderzoek voor de commissaris-generaal op inquisitoriale wijze plaatsvindt en het resultaat ervan niet wordt meegedeeld voordat er een beslissing wordt genomen.

Verzoekende partijen stellen eveneens dat, net zoals de procedure in het strafrecht, de procedure bij de commissaris-generaal tegensprekelijk moet zijn, zo niet worden de rechten op verdediging geschonden. Bijgevolg moeten de bestreden beslissingen worden vernietigd en teruggestuurd naar verwerende partij voor een tegensprekelijk onderzoek, waarbij de informatie aan verzoekende partijen wordt overgemaakt en zij de nodige tegenbewijzen en opmerkingen kunnen brengen.

2.2.4.2. Waar verzoekende partijen van mening zijn dat zij het recht hebben om voorafgaandelijk gehoord te worden volgens het principe "*audi alteram partem*" en het tegensprekelijke debat, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

In casu blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal werden gehoord op 22 maart 2011 en 31 mei 2011 (administratief dossier, stukken 5 en 9). Derhalve hebben zij ruimschoots de kans gekregen hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen, zodat de schending van de hoorplicht niet kan worden aangenomen. Er bestaat daarenboven geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat, zodat verzoekende partijen niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen die een bestuurlijk karakter kennen. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebronnen bevinden zich in het administratief dossier en verzoekende partijen hadden, gebruik makend van hun inzagerecht, de mogelijkheid kennis te nemen van de inhoud van deze informatie. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partijen vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissingen neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

2.2.5.1. Verzoekende partijen poneren vervolgens dat, nu het dossier reeds op 22 februari 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal en de bestreden beslissingen hen pas op 12 juli 2011 ter kennis werden gesteld, er niet werd voldaan aan de voorwaarden van artikel 52/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Het feit dat op het niet eerbiedigen van deze voorwaarden geen sanctie staat, is in strijd met het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel vermits het niet respecteren van de beroepstermijn van dertig dagen verzoekende partijen wél elke beroepsmogelijkheid ontnemt. Tevens uiten zij de vrees dat "*het onderzoek "in voorrang" eigenlijk verward werd met een "oppervlakkig" onderzoek*". Om die redenen vorderen zij de vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat het niet naleven van de termijnen voorzien in artikel 52/2, § 2 van de vreemdelingenwet inderdaad geen sanctie met zich meebrengen, nu dit termijnen van orde betreffen. De overschrijding ervan tast aldus de wettigheid van de bestreden beslissingen niet aan. Verzoekende partijen lichten niet toe welk belang zij zouden hebben gehad bij een eerder genomen beslissing. De Raad constateert integendeel dat zij door de langere duur van de asielprocedure juist langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en zij tevens langer in de mogelijkheid werden gesteld om aanvullende stukken te verzamelen ter staving van hun relaas. Zij brengen geen element aan dat de Raad ertoe zou nopen te concluderen dat het verstrijken van een bepaalde termijn een element is dat zou kunnen leiden tot internationale bescherming in de vorm van de toekenning van de

vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Desbetreffend argument kan niet dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoekende partijen nog insinueren dat het onderzoek oppervlakkig werd verricht, refereert de Raad aan de uiteenzetting onder de punten 2.2.6. en 2.2.9.

2.2.6.1. Onder verwijzingen naar de bepalingen in *“artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus”* waarin wordt gesteld dat de lidstaten het desbetreffend onderzoek op een deugdelijke wijze dienen te voeren, steunend op nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen, werpen verzoekende partijen op dat verwerende partij met tal van alarmerende berichtgeving met betrekking tot de situatie van de Roma in Kosovo geen rekening hield. De bestreden beslissingen zijn gebaseerd op informatie die vooral afkomstig is van ter plaatse aanwezige internationale en lokale autoriteiten en op de Kosovaarse grondwet volgens dewelke geen discriminatie tegen minoriteiten toegelaten is. Verzoekende partijen herinneren in dit opzicht aan het *“arrest MSS t. België en Griekenland van 21 januari 2011”* waarin België werd veroordeeld omdat het ervan uitging dat, gezien de asielrichtlijnen werden omgezet in het Grieks recht en Griekenland lid was van de Europese Unie, kandidaat-vluchtelingen daar de nodige internationale bescherming zouden krijgen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens was echter van mening dat de Belgische autoriteiten tevens hadden moeten nagaan hoe de asielwetgeving in de praktijk werd toegepast. Het bestaan van een nationale wetgeving op zich is derhalve niet voldoende.

Verzoekende partijen betogen, naar analogie met de redenering in het geciteerde arrest, dat het bestaan van beschermende wetgeving voor Roma en van internationale verenigingen die de verbetering van de situatie benadrukken één zaak is, doch dat het werkelijke beleven door de Roma-gemeenschap zelf van deze op papier bestaande verbeteringen een andere zaak is. Verzoekende partijen merken overigens op dat het begrijpelijk is dat er zich geen belangrijke etnische incidenten meer voordeden nu bijna alle Roma uit Kosovo zijn weggelopen. Bovendien blijft UNHCR in zijn richtlijnen van 9 november 2009 waarschuwen voor de situatie van Roma in Kosovo.

Verzoekende partijen citeren voorts een passage verschenen op de website van Human Rights Watch betreffende het gebrek aan huisvesting voor vele Roma in Kosovo, een artikel geplukt van de website *“humanrights.ch”* omtrent een persbericht van de *Société pour les peuples menacés (SPM)* van 27 februari 2008 en een passage uit een recent verslag van Amnesty International, getiteld *“Not welcome anywhere, stop the forced return of Roma to Kosovo”*, waarin tevens de straffeloosheid voor etnisch geïnspireerde conflicten wordt geïllustreerd. Ten slotte refereren zij aan het UNHCR rapport van november 2009 dat concludeerde dat bescherming in Kosovo inefficiënt en inconsistent is.

2.2.6.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat het argument dat er bijna geen Roma meer verblijven in Kosovo een blote bewering betreft die niet met enige objectieve informatie wordt onderbouwd. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing (gesteund op landeninformatie gevoegd bij het administratief dossier) dat in de regio waarvan eerste verzoekende partij afkomstig is nog wel zestig Roma-families met een totaal van een driehonderdtal personen verblijven. Deze vaststelling wordt door verzoekende partijen met geen andersluidende informatie weerlegd.

Waar verzoekende partijen stellen dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de op papier aangehaalde verbeteringen en het effectief *“beleven ervan door de Roma gemeenschap zelf”* wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekende partijen zagen zich eind vorige eeuw genoodzaakt om hun land van herkomst ten gevolge van de oorlog te verlaten en keerden sedertdien niet meer terug. Echter, verwerende partij motiveerde omstandig en onder verwijzing naar de zeer uitgebreide landeninformatie, gesteund op talloze objectieve nationale en internationale bronnen (administratief dossier, stuk 23), dat de situatie voor de Roma-gemeenschap ruim tien jaar na het beëindigen van de Kosovaarse oorlog op fundamentele wijze in positieve zin is gewijzigd. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift beperken tot het aanvechten van deze constatacie middels het refereren aan een veroordeling door het Europees Hof van de Rechten van de Mens en enkele globale rapporten, doch zonder zich ook maar enige moeite te getroosten in hunnen hoofde de door hen beweerde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Kosovo en meer in het bijzonder in Vucitern of Podujevo waarvan zij afkomstig zijn te concretiseren. Een loutere verwijzing naar een veroordeling door het Europees Hof en enkele mensenrechtenrapporten, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie, is evenwel niet voldoende om te illustreren dat verzoekende partijen in Kosovo en specifiek in hun regio van afkomst werkelijk zouden worden bedreigd of vervolgd (RvS 24 januari 2007, nr.167.854).

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissingen blijkt tevens dat verwerende partij zich bewust is van het feit dat Kosovo niet volledig vrij is van interetnische problemen en ook aangeeft dat de RAE-gemeenschap zich beklaagt over het zeer lang aanslepen van de behandeling van zaken door Justitie wat een gevoel van straffeloosheid impliceert – hetgeen in de door verzoekende partijen bijgebrachte citaten enkel wordt bevestigd – doch deze gemeenschap indien nodig een beroep kan doen op de hulp en bescherming van de in Kosovo aanwezige nationale, maar ook internationale autoriteiten, die als toereikend wordt ervaren. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* in zijn land van herkomst aanwezige nationale of internationale autoriteiten kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoekende partij toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Verzoekende partijen tonen nergens aan dat, indien zij in Kosovo werkelijk geconfronteerd zouden worden met problemen – waarbij de Raad er nogmaals aan herinnert dat zij het ontstaan van eventuele moeilijkheden geenszins concreet weten te maken – zij zich niet tot de aldaar veelvuldig aanwezige instanties, zowel nationaal als internationaal, zouden kunnen wenden teneinde deze problemen aan te kaarten. Het door hen aangehaalde MSS-arrest doet geen afbreuk aan deze bevinding en werpt evenmin een ander licht op de toegankelijkheid van de in Kosovo aanwezige hulp en bescherming, zoals blijkt uit reeds voormelde landeninformatie.

Bovendien wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie waarop verwerende partij zich steunt en zoals weergegeven in de bestreden beslissingen blijkt dat de situatie voor wat betreft de Roma in de regio's van afkomst van verzoekende partijen en meer in het bijzonder in Vucitern waarvan eerste verzoekende partij afkomstig is gunstig is voor deze bevolkingsgroep. Deze gunstige situatie en vooral de drastische wijziging van de toestand van de Roma in Vucitern in de laatste tien jaar volgend op de Kosovaarse oorlog wordt trouwens bevestigd door de door eerste verzoekende partij zelf bijgebrachte informatie over haar vader, zoals blijkt uit navolgende niet betwiste motivering van verwerende partij:

“Uit de beslissing van de UNMIK Housing and Property Claims Commission dd. 29 april 2005 (stukken 6-8) blijkt voorts dat uw vader eigenaar was van een residentieel goed in Vucitern dat vernield werd, hetgeen echter niet betwist wordt. Uit diezelfde beslissing blijkt echter ook dat besloten werd tot een wederinbezitstelling van voormelde eigendom in hoofde van uw vader, hetgeen impliceert dat hij er de hieraan verbonden rechten op kan doen gelden. Uw vader diende overigens ook een aanvraag in tot het verkrijgen van een vergoeding voor de vernieling van zijn woonst (stuk 5).” Uit deze persoonlijke ervaring van de vader van eerste verzoekende partij waarbij deze als Rom steunend op de in Kosovo aanwezige internationale autoriteiten in zijn eigendomsrechten wordt hersteld en toegang heeft tot een vordering tot schadeloosstelling kan bezwaarlijk worden afgeleid dat de toestand voor de Roma in Vucitern niet goed zou zijn. Deze uiterst gespecificeerde informatie, in het bijzonder naar de regio van afkomst toe van verzoekende partijen, wordt door de verwijzing van verzoekende partijen naar de algemene toestand in Kosovo zoals weergegeven in de door hen aangehaalde internationale rapporten niet weerlegd.

2.2.7.1. Verzoekende partijen halen voorts de schending aan van artikel 4 van de Europese richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. In dat artikel werd vastgelegd dat er ter beoordeling van de gegrondheid van de asielaanvraag rekening dient te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, zoals achtergrond, geslacht en leeftijd. Dit onderdeel van de Richtlijn werd volgens verzoekende partijen niet omgezet in de Belgische wetgeving. Vermits de omzettingstermijn reeds is verstreken, dient het interne recht in overeenstemming met deze Richtlijn te worden aangepast of minstens in die zin geïnterpreteerd te worden.

Eveneens ligt er de schending voor van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen, vermits ook in dit artikel wordt benadrukt dat de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze dient te geschieden rekening houdende met de persoonlijke situatie van de asielzoeker.

Verzoekende partijen geven vervolgens een beschrijving van de drie risicogroepen die in Kosovo aanwezig zijn, met name personen die lijden aan het post-traumatische stresssyndroom, slachtoffers van misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden en ten slotte personen van wie men vermoedt *“to have been associated with the Serbian authorities after 1990”*. Tweede verzoekende partij gaf tijdens het verhoor duidelijk te kennen dat zij zich niet goed voelde en dit niet enkel tijdens het interview, maar ook in het algemeen, gelet op hetgeen zij al te verduren heeft gekregen. Bovendien wensen verzoekende partijen eraan te herinneren dat hun huis in Kosovo volledig werd vernield en zij omwille van hun afkomst werden bedreigd, gepest, geslagen en verkracht, hetgeen nergens werd betwist: *“uiteindelijk, is de aangetoonde psychische staat van verzoekster het onmiddellijk gevolg van de verkrachting en de onverbroken stress sinds 1999.”* Verzoekende partijen werpen dienvolgens op dat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet werd geschonden. Ook herhalen zij in Kosovo te worden gezocht ten gevolge van hun samenwerking met de Serviërs. Zij concluderen dat dergelijke intrinsieke eigenschappen door verwerende partij in acht moeten worden genomen.

2.2.7.2. Waar verzoekende partijen hun verontwaardiging over het niet in overweging nemen van persoonlijke kenmerken uitdrukken middels het opwerpen van de schending van artikel 4 van de Europese richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en van de schending van artikel 27 van het voormelde koninklijk besluit van 11 juli 2003, constateert de Raad dat dit verweer elke feitelijke grondslag mist nu iedere asielaanvraag wel degelijk afzonderlijk en individueel wordt behandeld door de Belgische asielinstanties. Hoewel het rapport van UNHCR uit 2006 nog gewag maakte van het feit dat er in Kosovo een risico op vervolging gold voor alle personen die zich in een minderhedenpositie bevonden, werd dit veralgemeende standpunt in het recentere UNHCR rapport van november 2009 gereduceerd tot een sterk individuele beoordeling van de persoonlijke merites van de asielzoeker. De Raad stelt vast dat verwerende partij, volledig in lijn met voormelde UNHCR richtlijnen, de situatie van verzoekende partijen effectief op hun persoonlijke merites onderzocht waarbij specifiek werd ingegaan op de allerminst problematische toestand van de Kosovaarse gemeentes Vucitern en Podujevo, alwaar respectievelijk eerste verzoekende partij en tweede verzoekende partij woonden vóór het uitbreken van de oorlog.

Waar verzoekende partijen op summiere wijze hun asielmotieven herhalen en de schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet aanvoeren, wijst de Raad er vooreerst op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met voormelde summiere herhaling in gebreke blijven. Vervolgens vestigt de Raad de aandacht op de ontbindende voorwaarde die in artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet is opgenomen. Voormeld artikel bepaalt immers uitdrukkelijk dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade *“tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaker”*. De Raad onderstreept dat, zoals eerder al werd vastgesteld, de opgeworpen feiten dateren uit een woelig oorlogsverleden, dat de Kosovaarse oorlog inmiddels is beëindigd, dat er actueel een systeem van zowel nationale als internationale bescherming in voege is getreden en de toestand voor de Roma in Kosovo en zeker in Vucitern sedertdien drastisch is gewijzigd. Op heden is er derhalve geen enkele indicatie dat de problemen, meer in het bijzonder de oorlogsomstandigheden en de directe nasleep ervan, waarom verzoekende partijen hun land van herkomst verlieten zich opnieuw zouden voordoen.

Waar verzoekende partijen met betrekking tot de aangehaalde artikelen 4 van de richtlijn 2004/83/EG en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 mochten doelen op de psychische gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aantonen desbetreffend geen beroep te kunnen doen op de nodige medische verzorging in Kosovo. In de mate dat zou worden bedoeld dat verwerende partij in de vraagstelling aan tweede verzoekende partij geen rekening zou hebben gehouden met haar geestelijke toestand wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen niet gesteund zijn op tegenstrijdigheden tussen beide verzoekende partijen waardoor deze toestand desbetreffend geen rol van betekenis heeft.

2.2.8. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel

dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de vaststelling dat verzoekende partijen tien jaar na het verlaten van Kosovo om redenen van problemen in de nasleep van de Kosovaarse oorlog geen hedendaagse problemen in hunnen hoofde kunnen concretiseren en dat de situatie voor de Roma-gemeenschap in Kosovo, en meer in het bijzonder in Vucitern en Podujevo, sedert het einde van de Kosovaarse oorlog drastisch is gewijzigd en dat bij eventuele problemen een beroep kan worden gedaan op de hulp en bescherming van de in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten, besluit verwerende partij terecht dat er in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4§ 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partijen nog betogen dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 23) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op 22 maart 2011 en 31 mei 2011 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.10. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zij gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het niet dienstig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT